

Üzletáthelyezés.

I. t. megrendeléseim és a n. é. közönséget tisztellel értesítem, hogy uriszabó üzletemet **Tisza Lajos körút 42/a szám alá**, Grasselly vaskereskedés mellé, — Mihályi fűszerüzlettel szemben — helyeztem át. A raklárán levő tiszta angol szövetekből mélyen leszállított árban készítek öltönyt, felöltőt, télikabátot stb. **TILL FRIGYES**, uri szabó-mester.

— A választás napján azonban a plébánia nem tartotta be a megállapodást. A plébánia felriadózta a telepeket. Kecskés- és Klebelsberg-telepen, továbbá Szentmihálytelek községben, amelyek az alsóvárosi plébániához tartoznak, teljesen új listára szavaztatták a hívőket és így kétszáz szavazatot szedtek össze. *Alsóvárosban a polgárok közül csak huszan mentek el szavazni és így meglőrtént az, hogy a telepek leszavazták az anyaegyházat.* Az új listán csak azok szerepelnek, akik plébánia pártiak voltak.

A régi egyházközség teljesen kibukott.

A régi elnök, *Kispéter Lőrinc*, aki köztiszteltnek örvend Alsóvárosban, még a választmányban sem kapott helyet.

Igy érthető azután, hogy az alsóvárosi hívők izgalma erős. A napokban elkészülő felbevezéssel azonban azt remélik, hogy az egyháztanács és a püspök megsemmisíti a puccs-szerű választást és szabad teret enged a hívők akaratának.

YES

PORCELLÁNPUDÉR

K.46

legjobb a világon

Egyetlen pudér, mely a porusokat nem tömi el; alatta az archívól. lélekzik és szépül. Háromféle nagyságban mindenütt kapható.

AZ ÉLET MOZIJÁBÓL

(Az árnyék)

Igénytelen emberke Fodor Ambrus, jóformán csak háltni jár belé a lélek. A szívóssága mégis akkora, mintha a feketeföldön született volna ama bizonyos Kara nemzetségből, amely a török idők-ből maradt itt, megtelepedvén és barnulván tovább a forró nap hevében.

Fodor Ambrusból azonban régen kivesztek a hősi hajlamok, — vagy talán soha nem is voltak olyanok benne. Mégrezzen a falevél zörgésétől s leginkább a kutyákat kerüli el, jóllehet a tanyai ember élete összenőtt odakint az állattalival.

Jó néhány esztendeje keresi az igazságot, de még eddig nem tudott reáakadni. Hol járhat, merre bujdosol? A jó Isten a megmondhatója. Fodor Ambrus legalább is kétkedik önmagában, hogy a világon feltalálható-e? Ama bizonyos Igazság, aki nagy betűvel íródik és nem engedi aludni a magyar embert, mert lidércként libeg előtte és csálja a pörösködés ingoványába.

Még ha pipás ember volna, jobban elviselne mindent. Hiszen a pipafüst elviszi a gondokat, furesa figuraiban sok minden megszépül, ami csunya volt. Azonban Ambrus nem pipál és ez már gyanús, mert ilyenkor nincsen rendben a magyar ember egészsége. Ugy van, a lelke fáj Ambrusnak, elkerüli kocsijával az embereket, a kapuból pedig göröngyöt hajít a szomszéd tyukjai felé, akik ott ólálkodnak az eleven sövénykerítés mellett, értekezvén a kakasok ledérségéről.

Ahogy azonban a városba vezet az útja, (ő maga keresi legjobban az arravaló alkalmat), bekopogtat a járásbíróhoz. Az okosabb tán még a rendőrbírónál is, mert ha nem így volna, kénytelenek volnának fölcserélni a bivatalt.

— Szabad-e valakinek úgy ültetnie a fáit, hogy az árnyékuk az én földemre essék?

Valaki azt mondta egyszer neki, emeltessen akkora falat a fák elé, amelyik eltakarja azokat. Ezért igen megharagudott, nem beszél vele azóta, mert mire való kifigurázni a szegény embert. Ellenben kezdi újra a kálváriát, lázas remegésbe esve a gondolatától is.

— Az árnyék, az árnyék...

Olykor hadonászik a kezével, mintha lidérceket kergetne el magától. Aztán beköti kocsiját a Páva szűrjébe, ballag az utca közepén.

— Adjon már maga tanácsot, fogja el a legközelebbi bírót.

Ismeri őket mind, ismerik azok is őtet. Sőt, azt merem állítani, hogy tudnak a dolgáról a Kurián is, habár nem éppen hivatalos akták révén. Azonban Ambrus olyan régóta keresi az igazságát, hogy a hajdani elsőfolyamodási bírók másodikosok lettek, most pedig végső fokozatig adják tanubizonyságát a bölcsességüknek.

Valaki, hogy lerázza a nyakáról, azt találta mondani.

— Huzasson földje szélén árkot. Olyan mélyet, amilyet akar. Ezzel megakadályozza a gyökerek

terjedését, még el is vágja azokat. Ehhez megint a szomszédnak nincs köze, minnek megy a gyökere idegen területre?

Hogy felvillant erre Ambrus szeme! Egyszerre jókedvű lesz, szinte megfiatalodott, aztán kocsira kap, vágat haza.

— Az árnyék, az árnyék... most már vége lesz, bizonyosan vége.

(A rokonszenv)

Szegény jó Szőri Jóska, vajjon gondolkodik-e még rád a tieden kívül valamerre?

Hogy mennyi finomság volt ebben a csupa-lélek emberben, akinek ott kellett elpusztulnia, ahol hiábavalóan prédálták az emberanyagot! Mind-egy, hogy kiben mi lakozott, csak számnak számított, mintha a világ legörültebb luxusában tobzódtak volna azok az intézkedő nagyon okosok.

Egyszer kicsalta magával Tápay Digt Ujszegedre, ahol festegetett. Szép, koraőszi idő járta, az Alföld leggyönyörűbb szaka, amikor melegen süt még a nap, de benne van már mindenben az elmúlás gondolata.

— Nézd, Diga, milyen szép itt minden! — lelkesedett Szőri Józsi. Nincs két egyforma falevél és ezer a színek árnyalata, sokszor megfoghatatlan, hiszen mást mutat borulatban, reggel, meg alkonyatkor. Az Isten dobálódzik itt pazar ajándékaival, jaj, de szép ez!

Diga a világ legflegmásabb embere, akit még senki se hozott ki a sórából, — most is csodálkozva fordult a barátja felé.

— De olcsón tudsz mulatni, Jóska!

Valami kis vasúti állomáson várakozott egyszer Szőri. Egyedül volt, mint mindig, de tele gondolat-tal, impresszióval, álommal — amik olyan hamar olvadtak az örökösebe, — nézte a különféle típusokat, mikor észreveszi, hogy őt is nagyon nézi valaki.

Egyszerű öreg paraszt, becsületes külsejű, aki egykedvűen szívja a pipáját.

— Hát bámuljon, gondolja magában Szőri s odább megy, mert hogy idelejtik egy mákvált-tvény s abban annyi a pasztell-szín, hogy földi piktor képtelen az utánzatukra.

Nem telik egy perche sem, az öreg magyar megint ott van a közelében. Tisztességtudóan megáll néhány lépésnyire és néz.

Szőri maga a nyugalom és békeség, újból neki-indul és a vidék másik panorámáját nézi. Ott buzatáblák sárgulnak s olyan hullámozást visznek véghez, mintha aranyláva hömpölyögne.

Mikor azonban itt is a nyomába szegődik az ismeretlen ember, nem állhatja meg szó nélkül. Alighanem akar valamit, de tulontul tisztességtudó és nem mer megszólalni.

Megszólítja hát ő.

— Tán szolgáltatára lehetnék a bácsinak.

Az kiveszi a szájából a pipát.

— Nem.

— Kíván tőlem a bácsi valamit?

— Nem kívánok én semmit.

— Azt hittem, azért néz annyira.

— Nem azért.

— Ugyan hát mért?

Csupa derű lesz az öreg arca.

— Azért, lelköm, mert szörnyen vág a rokonszenv.

Akárhogy próbálnám, ennél jobban én se jellemezhetném Jóska, a férfias szép megjelenését, az egész egyéniségét.

(A más biztosa)

Ez nagyon régi történet. Annak a világnak már az emléke sincs meg, — tegyük hozzá, hogy hála Istennek. Élt pedig akkor egy rendőrbiztos, aki nagyon szerette a vidám társaságot, szívesen el-üldögélt a fehér abroszos asztal mellett, de még szívesebben, ha piros abrosz terítettek.

Megesett, hogy nagy unatkozások voltak jelen s valaki megvillogtatta a pakli kártyát, miként őseink a véres zászlót. Emberünk ilyenkor különösen derült lelkében s amilyen csendes lélek volt, épp olyan halkán ült le ő is e nemzeti csendes mellé.

Nagyban folyik egyszer megint a játék, de a biztos ama nevezetes negyedórája nem akar megérkezni. Már az utolsó hatosait dobta bele a zsinorokba, azok azonban sehogy se igyekeztek visszaszállingózni.

— Pali, adj csak két forintot, fordul oda a giccelő kocsmároshoz.

Pali tudta ugyan, hogy az ilyen kölcsönpénz tiszteletére akár bucsuestélyt rendezhet, azonban tekintettel a tekintendőkre, eleget tett a felhívásnak.

Az öreg visszahív egyszer, kétszer, (ide nézz, koma, mutatja a kocsmárosnak a három felsőt), aztán odaát felvetik a lapot görögével.

— Tyü, az áldóját, pedig olyan biztosnak látszott!

Ment tovább az osztás, hátha a következőnek jobb a keze.

— Majd megfordul egyszer a kártya, — dör-mögte a rend éber öre. Meg kell hogy forduljon. Pali, adj csak még két forintot.

Eluszott az is, annyi ideig se maradt a forgalomban, mint az előbbi.

— Most fordul meg a kártya, kutya legyen, ha nem most fordul meg, — lelkesedett az öreg. Pali, ugyan, adj még két forintot.

Pali már nyult a zsebébe, mikor hirtelen eszébe jutott valami.

— Nini, fakadt ki, hogy jutok én hozzá, hogy kölcsönözzek neki, mikor nem is az én kerületben biztos!

Bob.

Folyó 20-án, Szent István napján
(Kedvezőtlen idő esetén 25-én, vasárnap) a

Nagy strandon

(Szegedi Partfürdő R.T.)

Népünnepély

Kezdeté d. e. 11 órakor.

Katonazene. Tűzijáték.

Miss Szeged választás
értékes díjjal.

Gyermek szépségverseny
1-ső díj: Rónay fényképészől 6 db gyermekportrait

Táncestély. Jazz-band.

Záróra reggelig.

Halász által szabad tűzön főzött halpaprikás,
turócsusza, Frissen sült vacsorák. Hűtött
italok. Dreher-sörök csapon